

Çeviren: Duygu Dölek

Resimleyen: Keith Robinson

AVELINE JONES'un Hayaletlere

Phil Hicke

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

The Haunting of Aveline Jones, Paul Hickes

Metin: © 2020, Phil Hickes.

İllüstrasyonlar: Keith Robinson © Usborne Publishing Limited, 2020

Kapak tasarımı Usborne Publishing Limited'in izniyle kullanılmıştır.

© Usborne Publishing Limited, 2020

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2023**

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-6174-4

1. Basım: 3000 adet, Ağustos 2023

Çeviren: Duygu Dölek

Resimleyen: Keith Robinson

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Son Okuma: Mustafa Aydın

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Aveline Jones'un Hayaletleri

PHIL HICKES

Çeviren: Duygu Dölek

Resimleyen: Keith Robinson

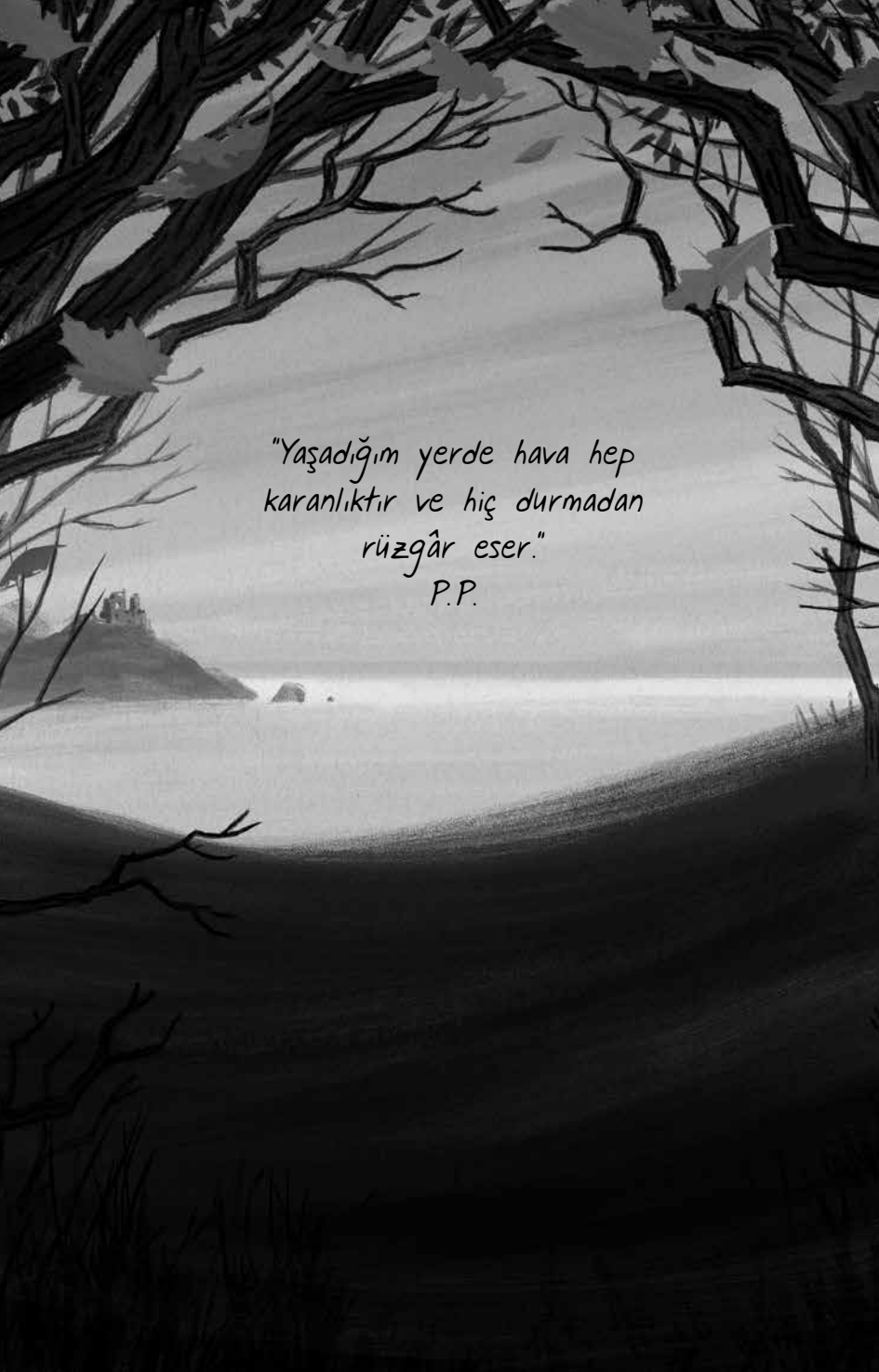
PHIL HICKES

Birleşik Krallık'ta doğan Phil Hickes, şu anda eşiyle ABD'nin Oregon eyaletinin Portland şehrinde yaşıyor ve reklamcılık alanında metin yazarı olarak çalışıyor. Korku türüne, hayaletlere ve gece yaratıklarına ilgi duyan Phil Hickes'in öyküleri, yetişkinlere yönelik korku antolojilerinde yayımlandı. Ancak Phil, çocukluğunda Alan Garner, Clive King ve Roald Dahl okurken yaşadığı heyecanın benzerini yaratma arzusuyla çocuklar için yazmaya yöneldi. *Aveline Jones'un Hayaletleri*, çocuklar için kaleme aldığı ilk romanıdır.

İçindekiler

Havada Bir Ürperti.....	11
Kitaplı Oğlan.....	27
Eksik Öykü.....	43
Kayboluş.....	57
Kayıp Günlük.....	73
Ayak Sesleri	91
Yok Olan Kız.....	109
Korkulukların Gecesi	127
Dalgaların Götürdüğü Kadın	141
Kapıda Biri Var	155
Saklanacak Yer Yok	167

Ürkünç şeylere bayılan Alison'a.

"Yaşadığım yerde hava hep
karanlıktır ve hiç durmadan
rüzgâr eser."
P.P.

Havada Bir Ürperti

Son yılların en soğuk geçen ekimiydi. En kalın atkılardan bile sızmayı başaran rüzgârın dondurucu nefesinden kaçabilen yoktu. Su birikintileri donuyor, borular patlıyordu. İnsanlar buzlu kaldırımlarda sendeleyerek yürürken kollarını uçak taklidi yaparmış gibi iki yana açıyordu. Okul ara tatili erkene alınmıştı, çocuklar sevinç içindeydi.

Aveline Jones annesinin arabasında oturuyordu. İç çekişleri hüznü halini kelimelerden bile iyi anlatıyordu. Normalde birkaç gün okula gitmemek büyük bir kutlama sebebi olurdu ama Aveline'in bir sürü *pek*

önemi olmayan planı suya düşmüştü. Üstelik şimdi kader onu bambaşka bir yere götürüyordu. Geride bıraktığı donmuş şehirden bile soğuk olma tehlikesi olan bir yere.

Malmouth'a.

Annesi deniz kıyısının feci soğuk olabileceğini söylemişti ve galiba Lilian Teyze'nin evi sahile öyle yakındı ki camları tuzla kaplanmıştı. Bunu düşünmek Aveline'i huzursuz ediyordu. Bu yüzden valizi atkılarının, paltolarının, ponponlu berelerin, yünlü kazakların, termal içliklerin, kalın çorapların, botların ve eldivenlerin yükünü taşıyordu. Aralık ayına kadar ortalığa çıkmayan zebra tulumunu bile almıştı yanına.

Aveline kederle arabanın camından bakarken, kırlar kasvetli bir bulanıklık halinde akıp gidiyordu. Malmouth'a yaklaşmışlardı herhalde ama annesinin yüzündeki bitkin ifadeyi görünce ne kadar kaldığını sorma fikrinden caydı.

Brighton'dan başlayan yolculuk uzun ve içler acısıydı. Aveline bir süre müziğini dinlemeye çalışmış ama böyle si can sıkıcı bir günde bütün şarkılar zorlama ve yersiz geldiğinden bırakmıştı. Kırlar da kendini bırakmış gibiydi. Yapraklarının çoğunu dökmüş olan ağaçlar, kara ve parlak bir balçıkla sıvanmış gövdeleriyle yolunmuş tavuklara benziyordu. Cılız çalılar da aynı şekilde kuru ve sağlıksız duruyordu, vampir hava tüm renklerini emmişti. Ortalıkta canlı olarak sadece tortop olup dallara tünemiş, boş kırlara öfkeli küfürler savuran ekinkargaları görünüyordu.

“Denizde dalga, hoş geldin abla, eteğini topla, rahat otur abla, he he he,” dedi Aveline’in annesi ama sesinde *gölmekten eser yoktu*.

Aveline gözlerini kısıp durmadan hareket eden sileceklerin arasından bakmaya çalıştı. Ufukta belli belirsiz, grimsi mavimsi okyanus çizgisi uzanıyordu, rüzgâr dalgaların tepesini haşlanmış yumurta gibi kesiyordu.

“Malmouth orası mı?”

“Doğru bildin. Fazla yolumuz kalmadı.”

Aveline’in karnında yılanlar kıvranıyordu sanki. Anneanesi İskoçya’da hastanedeydi, annesi de onu ziyarete gidecekti. O kadar yol Aveline için çok uzun ve çok sıkıcı olurdu, annesi öyle karar vermişti, Lilian Teyze de ara tatilde annesi dönene kadar Aveline’i ağırlamayı teklif etmişti.

Lilian teyze çözmesi zor biriydi. Tatlı ama soğuktu, dondurma gibi. Havalı bir yatılı okulda öğretmendi ama birkaç ay önce özel ders vermek için Cornish kıyısına taşınmıştı. Aveline şimdiye dek teyzesiyle pek vakit geçirmemişti çünkü önceden o da İskoçya’da yaşıyordu ve İskoçya düzenli ziyaretler için biraz uzak kalıyordu.

Yine de bir araya geldikleri seferlerde, Aveline'in biraz gözünü korkutuyordu. Teyzesi hayatını ve evini eğitim kampındaymış gibi idare ediyordu, “yasak” olan şeylerin sayısı “serbest” olanlardan çok daha fazlaydı. Aveline bazen teyzesi hapishane gardiyanı olsa daha mı iyi olurdu diye düşünürdü. Şimdiyse kasım başına kadar onunla yalnız kalma ihtimaliyle karşı karşıyaydı.

Düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu.

Birçok kıyı kasabası gibi Malmouth'un sokakları da dar ve dolambaçlıydı, ne zaman karşı yönden bir araba gelse duracak kadar yavaşlayıp dikkatle gıdım gıdım ilerlemeleri gerekiyordu.

“Biraz تنها değil mi?” diye sordu Aveline, dik bir bayırdan kasabaya doğru inerlerken.

“Korkunç bir soğuk hava dalgasının ortasındayız da ondan, canım,” dedi annesi, bir yandan arabayı yavaşça ilerletiyordu. “Turistler gittikten sonra deniz kenarındaki bu yerler böyle sessizleşir. Merak etme, yine de yapacak çok şey bulursun.”

Daha yeni akşamüstü olmuştu ama gökyüzü uğursuzca kararmıştı. Yaşadıkları yerde, Aveline'in arkadaşlarıyla bulunduğu şehir merkezi bu saatte alışveriş yapanlarla dolu olurdu. Burada sokaklar âdeta terk edilmişti. Sıralı evlerin yanından sessizce geçtiler, kasabanın kasvetli atmosferi arabanın içine süzüldü. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adam, yanlarından geçerken durup gıcık bir şekilde kaşlarını çattı, sanki arabanın üstüne spreyle MERHABA, BİZ YABANCIYIZ yazmışlar gibi ters baktı.

“Acaba... Malmouth’ta hiç hayalet var mıdır?” dedi Aveline, kayıtsız davranmaya gayret ederek.

Annesi iç geçirdi.

“Aveline, daha yeni geldik ve şimdiden hayaletlerden mi bahsediyorsun?”

“Ama burası tüyler ürpertici.”

“Durmadan hayalet kitapları okursan her yer ürper-tici gelir. Açıkçası Aveline, keşke ilgi alanlarını biraz genişletsen diyorum, böylece durduk yere evhama kapıl-mamış olursun.”

Aynı konuşmayı daha önce pek çok kez yapmışlardı ve Aveline annesinin zevklerini tuhaf bulduğunu bili-yordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Mahalle kütüp-hanesinde hayaletlerle ilgili bir kitap bulduğu günden beri, kendini insanların öldükten sonra geri dönmesi fikrine kaptırmıştı. Zamanla durum bir çeşit saplantıya dönüşmüştü. Sonuçta, kitaplara inanacak olursak İngil-tere ağzına kadar ürkünç varlıklarla doluydu: Başsız sü-variler, gri leydiler, hortlak papazlar ve rahibeler, alevli gözleri ve salyalı çeneleriyle iblis köpekler her yerdeydi. Aveline de her ihtimale karşı gözünü açık tutuyordu.

Malmouth da hayaletlerin musallat olması için ge-rekli tüm niteliklere sahip gibiydi. Fırtınalı hava. Köh-nemiş evler. Denizin ürkütücü gri dalgaları. Hepsinden önemlisi, hayaletlerin bayıldığı o tekinsiz ıssızlık. Rüz-gârlı bozkırlarda, manastır harabelerinde, viran olmuş kalelerde kol gezmelerinin sebebi kesin buydu. Aveline huzuru korumak için durumu çaktırmamaya karar ver-di ama yine de tetikteydi.

Kısa bir süre sonra kasabanın merkezine ulaştılar. Otel George'un yanıp sönen ışıkları biraz neşe katıyordu ama içeride sıkılmış bir barmenin tek başına düz ekran televizyona bakması Aveline'in dikkatinden kaçmamıştı. Kızarmış balık ve patates satan dükkânda işler biraz daha iyi gibiydi, gerçi orada da müşteriden çok martı vardı. Gevşek siyah saçlı bir oğlan dışarıdaki banklardan birine oturmuş, bir eliyle okuduğu kitabı tutarken diğer eliyle ağzını patates kızartmalarıyla dolduruyordu. Kafasını kaldırdığında Aveline'in ona baktığını fark etti ve kalakaldı, ağzından bir patates çubuğu sarkıyordu. Kıpırmızı olan Aveline hemen gözlerini kaçırdı. En azından artık kasabada kendi yaşlarında birinin daha olduğunu biliyordu.

"İşte, Lilian buralarda bir yerde yaşıyor," dedi Aveline'in annesi, dönel kavşaktan geçerek arabayı deniz kıyısına paralel bir yolda sürmeye başlamıştı.

Sol tarafta çakıllı kumsala vuran dalgalar azgın köpük patlamalarına yol açıyordu. Biraz ileride, limanın beton duvarı taştan devasa bir dokunaç gibi denize doğru kıvrılmıştı, dibinde demirlemiş balıkçı tekneleri korunaklı alanda hoplayıp zıplıyordu. Sağ tarafta her biri farklı pastel renklere boyanmış sevimli balıkçı kulübeleri sıralanmıştı. Çoğunun girişlerine ya da kapı aralıklarına devasa plastik üzümlere benzeyen antika can simitleri asılıydı. Pencerele turuncu ve sarı renkte davetkâr bir ışıkla parıldıyordu ve Aveline yola koyulduklarından beri ilk kez Malmouth'un beklediğinden daha iyi bir yer çıkabileceğini düşünmeye başlamıştı.

İleride, sıranın sonundaki kulübenin önünde onların gelişini izleyen biri vardı. Bir başka oğlan. Bahçe duvarına öyle tuhaf bir açıyla yaslanmıştı ki sanki düşmüş de doğrulamıyormuş gibi görünüyordu. Tuhaf bir tipi vardı; benzi fazla soluk, saçları fazla kuru ve kabarıktı, ikisi bir arada olunca dehşetli bir hastalıktan mustaripmiş izlenimi uyandırıyordu.

“Sence çocuk iyi mi?” diye sordu Aveline’in annesi.

Aveline cevap vermedi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu, ensesi ürpermişti. Arada böyle bir his gelirdi ona, pencereleri tahtayla kapatılmış metruk evlerin yanından geçerken ya da geceleri yatakta ürkütücü bir şeyler okurken. Durumda bir sıkıntı olduğuna işaret ederdi bu his. Mesela gölgelerin içinde bir yerde, başka dünyalı bir şey geziniyor olabilirdi.

Onlar yaklaşırken oğlan hiç kıpırdamamıştı. Araba yavaşladı. İkisi, meraklı baykuşlar gibi başlarını döndürerek bu kuşku uyandıracak denli hareketsiz sureti görmeye çalışıyordu.

Bir çift cansız göz bakıyordu onlara.

Yukarı doğru kıvrılan palyaço ağzı gaddarca sırıtıyordu.

Kafası pis bir beyaz şamandıradandı, kan kırmızısı boyayla üzerine göz, burun ve ağız çizilmişti. Uzuvarları gergindi çünkü eski bir vitrin mankeninden alınmıştı. Cırtlak turuncu bir peruğun üzerine siyah yün bir başlık takmıştı ve hayır kurumu dükkânından giysiler giyiyordu; boyu dizlerini geçen eski püskü bir ceket ve üstünde boya lekeleri olan bir pantolon.

Aveline yüzünü buruşturdu.

“Öff, bunu gerçek sandığımıza inanamıyorum. Ne ki şimdi bu?”

Annesi omuz silkti. “Cadılar Bayramı süslemesi filan herhalde, kendi bahçemde istemeyeceğim kesin. Benim ödümü patlatırdı.”

Gizem çözülmüştü, yola devam ettiler, ama Aveline arkasına dönüp korkunç kuklaya bakmaktan kendini alamıyordu. Belki de bölgedeki bir yarışma için yapılmıştı. Eğer öyleyse herhangi bir ödül kazanmış olmasına pek ihtimal vermiyordu. En Çirkin Korkuluk Yarışması düzenlenmediyse tabii.

Lilian Teyze’nin evi biraz daha ileride, deniz kıyısının bir sokak aşağısındaydı. Ev oldukça eski görünüyordu ama bazı yerleri yenilenmişti, eski ve yeninin tuhaf bir harmanı olmuştu. Duvarlar beyaz badanalı, pencere çerçeveleri maviydi ama boyalar solmuş ve soyulmuştu. Bacadan kıvrılarak yükselen duman rüzgârla dağılıyordu. Perdelerin arasındaki boşluktan bakan ufak bir köpek öfkeli öfkeli havlıyordu.

Kapıyı çaldılar. Birkaç saniye sonra Lilian Teyze kapıyı açtı, silueti kapı aralığında siyah bir haç gibi duruyordu. Teriyer cinsi köpek bacaklarının arkasında havlamaya devam ediyordu.

“Off, sessiz ol Charlie, gelenler dostumuz,” diye fısıldadı Lilian Teyze köpeğe. “Ben de sizi merak etmeye başlamıştım. Üçte geleceksiniz dememiş miydik?” dedi, bir yandan da kol saatine bakıp ne kadar geciktiklerini vurguluyordu.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

AVELINE JONES'un Hayaletleri

Phil Hicke

Aveline hayalet hikâyeleri okumaya bayılır. Ürkünç bir kitap keşfettiğinde kasvetli yarıyıl tatili daha da heyecanlı bir hal alır.

Bu kitap, yıllar önce kayıplara karışan ve kendisinden bir daha hiç haber alınamayan Primrose Penberthy'ye aittir. Aveline, yeni arkadaşı Harold'ın yardımıyla Primrose'un ortadan kayboluşunu araştırmaya karar verir. Ve şimdi birisi... ya da bir şeyler Aveline'in peşindedir.

Gizemlerin hep çözüldüğü ve ruhların dinlenmeye çekildiği tüyler ürpertici, yepyeni bir dizinin ilk kitabı! El fenerlerinizi yakın ve siz de bu macerada Aveline Jones'a katılın!

roman

YAŞ	10	11	12	+
-----	----	----	----	---

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-6174-4

9 789750 761744